

॥ १ ॥ १० ॥ ११ ॥ १२ ॥ १३ ॥ १४ ॥ १५ ॥ १६ ॥

इत्यारण्यकेपर्वणिनैलकंठीयेभारतजावदीपेसप्तचत्वारिंशदधिकद्विशततमोऽध्यायः ॥ २४७ ॥

॥ १ ॥

॥ १ ॥

उपप्लुतं यथा सोमं राहुणारात्रिसंक्षये ॥ उपागम्या ब्रवीत्कर्णोदुर्योधनमिदं तदा ॥ १ ॥ दिष्ट्या जीवसिगांधारे दिष्ट्यानः संगमः पुनः ॥ दिष्ट्या त्वया जिता श्रैव गंध-
र्वाः कामरूपिणः ॥ १० ॥ दिष्ट्या समग्रान् पश्यामि भ्रातृस्ते कुरुनंदन ॥ विजिगीषून् रणे युक्तान् निजितारीन् महारथान् ॥ ११ ॥ अहं त्वभिद्रुतः सर्वैर्गंधर्वैः पश्यतस्त-
व ॥ नाशक्रुवं स्थापयितुं दीर्यमाणां च वाहिनीं ॥ १२ ॥ शरक्षतां गश्रुभृशं व्यपयातोऽभिपीडितः ॥ इदं त्वत्पुत्रं न्येयद्युष्मानिह भारत ॥ १३ ॥ अरिष्टानक्षतां
श्रापिसदारबलवाहनान् ॥ विमुक्तान् संप्रपश्यामि युद्धात्तस्मादमानुषान् ॥ १४ ॥ नैतस्य कर्ता लोके स्मिन्पुमान् विद्यति भारत ॥ यत्कृतं ते महाराज सह भ्रातृभि-
राहवे ॥ १५ ॥ वैशंपायन उवाच ॥ एवमुक्तस्तु कर्णेन राजा दुर्योधनस्तदा ॥ उवाच चांगराजानं बाष्पगद्गदया गिरा ॥ १६ ॥ इति श्रीमहाभारते आर-
ण्यके पर्वणि घोषयात्रापर्वणि कर्णोदुर्योधनसंवादे सप्तचत्वारिंशदधिकद्विशततमोऽध्यायः ॥ २४७ ॥ ॥ १७ ॥ ॥ १८ ॥ दुर्योधन उवाच अ-
ज्ञानतस्ते राधेय नाभ्यसूयाम्यहं वचः ॥ जानासि त्वं जितान् शत्रून् गंधर्वांस्तेजसामया ॥ १ ॥ आयो धितास्तु गंधर्वाः सुचिरं सोदरैर्मम ॥ मया सह महाबाहो कृत-
श्रोभयतः क्षयः ॥ २ ॥ मायाधिकास्त्वयुध्यंत यदा शूरा वियद्गताः ॥ तदानो न समं युद्धमभवत्खेचरैः सह ॥ ३ ॥ पराजयं च प्राप्ताः स्मरणे बंधनमेव च ॥ सभृत्या-
मात्यपुत्राश्च सदारबलवाहनाः ॥ ४ ॥ उच्चैराकाशमार्गेण क्रियामस्तैः सुदुःखिताः ॥ अथ नः सैनिकाः केचिदमात्याश्च महारथाः ॥ ५ ॥ उपगम्या ब्रुवन् दीनाः पांड-
वांश्चरणप्रदान् ॥ एष दुर्योधनो राजा धार्तराष्ट्रः सहानुजः ॥ ६ ॥ सामात्यदारो क्रियते गंधर्वैर्दिवमाश्रितैः ॥ तं मोक्षयत भद्रं वः सहदारं नराधिपं ॥ ७ ॥ परामर्शो मा भ-
सां त्वपूर्वमया च तं शक्ताः संतो महारथाः ॥ यदा चास्मान् मुमुचुर्गंधर्वाः सां त्विता अपि ॥ १० ॥ ततोर्जुनश्च भीमश्च यमजौ च बल्लोत्कटौ ॥ मुमुचुः शरवर्षाणि गंध-
र्वान्प्रत्यनेकशः ॥ ११ ॥ अथ सर्वैरण्मुक्ता प्रयाताः खेचरादिवं ॥ अस्मानेवाभिकर्षतो दीनान्मुदितमानसाः ॥ १२ ॥ ततः समं तात्पश्यामः शरजालेन वेष्टितं ॥
अज्ञानतस्ते इति नाभ्यसूयामि दोषवदिति न मन्ये ॥ १३ ॥ समावृतादिशो दृष्ट्वा पांडवेन शितैः शरैः ॥ धनं जयसखात्मानं दर्शयामास वै तदा ॥ १४ ॥

अज्ञानतस्ते इति नाभ्यसूयामि दोषवदिति न मन्ये ॥ १ ॥ २ ॥ ३ ॥ ४ ॥ ५ ॥ ६ ॥ ७ ॥ ८ ॥ ९ ॥ १० ॥ ११ ॥ १२ ॥ १३ ॥ १४ ॥